

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 28 stycznia 2009 r. *

W sprawie T-125/06

Centro Studi Antonio Manieri Srl, z siedzibą w Rzymie (Włochy), reprezentowana przez C. Forte, M. Forte, oraz G. Forte, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej reprezentowanej przez A. Vitro, P. Mahnic oraz M. Balta, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Rady, ogłoszonej w piśmie sekretariatu generalnego z dnia 16 stycznia 2006 r., w sprawie odstąpienia od przetargu 2003/S 209-187862 na pełne zarządzanie żłobkiem, po

* Język postępowania: włoski.

drugie — wniosek o stwierdzenie nieważności pozytywnej oceny propozycji Urzędu Infrastruktury i Logistyki (OIB) dotyczącej zarządzania tymi samymi usługami oraz po trzecie — wniosek o odszkodowanie,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 czerwca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- ¹ Skarżąca, Centro Studi Antonio Manieri Srl, jest spółką specjalizującą się w prowadzeniu działalności edukacyjnej i jednostek edukacyjnych.

- 2 W dniu 20 października 2003 r. Rada ogłosiła wezwanie do składania ofert w procedurze ograniczonej w ramach przetargu na usługi „B-Bruksela: Pełne zarządzanie żłobkiem, 2003/S 209-187862” (zwanego dalej „przetargiem”).

- 3 Pismem sekretariatu generalnego z dnia 7 stycznia 2004 r. Rada poinformowała skarżącą, że jej kandydatura została przyjęta przez komitet oceniający, i potwierdziła, że spółka ta spełnia kryteria wymagane do dopuszczenia do udziału w procedurze ograniczonej.

- 4 Przekazanie specyfikacji dotyczącej przetargu, początkowo przewidziane na lipiec 2004 r., było dwukrotnie przekładane. Wreszcie zostało dokonane pismem z dnia 8 grudnia 2004 r., do którego dołączony był projekt umowy. Termin składania ofert został określony na dzień 28 lutego 2005 r.

- 5 Na początku 2005 r. skarżąca złożyła Radzie swą ofertę. Pismem sekretariatu generalnego z dnia 21 kwietnia 2005 r. Rada potwierdziła jej otrzymanie.

- 6 Pismem z dnia 20 grudnia 2005 r. Rada powiadomiła skarżącą, że dzień podjęcia decyzji został odroczony na 16 stycznia 2006 r.

- 7 Pismem sekretariatu generalnego z dnia 16 stycznia 2006 r., przesłanym faksem, skarżąca została poinformowana o decyzji Rady o, po pierwsze, odstąpieniu od przetargu, a po drugie powierzeniu zarządzania żłobkiem Urzędowi Infrastruktury i Logistyki (OIB) w Brukseli. W piśmie tym stwierdzono, co następuje:

„[S]ekretariat generalny postanowił odstąpić od powyższego [przetargu], zgodnie z przepisami pkt 4 specyfikacji wprowadzonego na podstawie art. 101 rozporządzenia Rady nr 1605/2002.

Sekretariat generalny pozytywnie ocenił propozycję przedstawioną mu w drugim semestrze 2005 r. przez OIB [...], obejmującą bezpośrednio zarządzanie administracyjne i pedagogiczne żłobkiem przeznaczonym przede wszystkim dla dzieci urzędników sekretariatu generalnego.

Analiza tej możliwości ujawniła liczne korzyści, przede wszystkim w zakresie warunków umownych gwarantowanych pracownikom, oszczędności skali i optymalizacji dostępnych środków w ramach odpowiedniej współpracy międzyinstytucyjnej.

[...]”.

- 8 Pismem z dnia 15 lutego 2006 r. skarżąca zażądała od Rady wyjaśnień dotyczących pisma z dnia 16 stycznia 2006 r. i podniosła szereg argumentów kwestionujących jego treść.

9 Pismem z dnia 3 marca 2006 r. Rada odpowiedziała na pytania i argumenty skarżącej.

Postępowanie

10 Skarżąca wniosła niniejszą skargę w dniu 20 marca 2006 r. za pośrednictwem faksu. Oryginał skargi został wysłany pocztą w dniu 17 marca 2006 r. i wpłynął do sekretariatu Sądu w dniu 3 maja 2006 r. Sprostowanie dotyczące wniosku o przeprowadzenie środków dowodowych zostało złożone w dniu 20 maja 2006 r.

11 Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2006 r. prezes Sądu przydzielił sprawę czwartej izbie.

12 W dniu 18 lipca 2006 r. Rada złożyła odpowiedź na skargę.

13 Termin na złożenie repliki został określony na dzień 10 października 2006 r. Replika została wysłana pocztą w dniu 6 października 2006 r. Wpłynęła do sekretariatu Sądu w dniu 12 października 2006 r.

14 W dniu 10 października 2006 r. skarżąca złożyła dodatkowy wniosek o przedstawienie dokumentów w ramach środka dowodowego.

- 15 W dniu 23 października 2006 r. Rada złożyła swe uwagi dotyczące powyższego wniosku.
- 16 Procedura pisemna zakończyła się złożeniem dupliki w dniu 30 listopada 2006 r.
- 17 Decyzją z dnia 18 stycznia 2007 r. prezes Sądu przydzielił sprawę trzeciej izbie.
- 18 Ponieważ sędzia sprawozdawca nie mógł uczestniczyć w posiedzeniu, prezes Sądu przydzielił sprawę drugiej izbie.

Żądania stron

- 19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu generalnego Rady z dnia 16 stycznia 2006 r. o odstąpieniu od przetargu;

- stwierdzenie nieważności pozytywnej oceny propozycji OIB;

- zastosowanie wszelkich środków służących ochronie jej praw i szczególnych uprawnień, w tym zawieszenie wykonania umowy z OIB;

- ustalenie poniesionej przez nią szkody na zasadzie słuszności;

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

20 Rada wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego — orzeczenie o niedopuszczalności skargi na tej podstawie, że została ona złożona po upływie maksymalnego terminu określonego w art. 230 WE;

- tytułem żądania ewentualnego — orzeczenie, że wnioski o stwierdzenie nieważności i wniosek o odszkodowanie są bezzasadne;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

21 Rada podnosi niedopuszczalność skargi i repliki, gdyż obie zostały złożone po upływie terminu.

1. W przedmiocie dochowania terminu na wniesienie skargi

22 Zgodnie z art. 230 akapit piąty WE termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności wynosi dwa miesiące, licząc, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie. Zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu Sądu termin ten jest dodatkowo przedłużany o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.

23 W niniejszym przypadku decyzja Rady została przesłana pismem sekretariatu generalnego adresowanym do skarżącej i datowanym na dzień 16 stycznia 2006 r. faksem dnia następnego. Na rozprawie skarżąca wyraźnie potwierdziła otrzymanie tego pisma w dniu 17 stycznia 2006 r.

- 24 Ponieważ pismo zostało otrzymane przez skarżącą w dniu 17 stycznia 2007 r., termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, przedłużony o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, upłynął w dniu 27 marca 2006 r. o północy (*dies ad quem*).
- 25 Należy stwierdzić, że kopia skargi wpłynęła do sekretariatu za pośrednictwem faksu w dniu 20 marca 2006 r., a oryginał skargi został następnie złożony w dniu 3 maja 2006 r.
- 26 Na mocy art. 43 § 6 regulaminu Sądu data 20 marca 2006 r. może być uwzględniona dla celów zachowania terminów procesowych, o ile podpisany oryginał pisma został złożony w sekretariacie nie później niż dziesięć dni po tej dacie, to znaczy najpóźniej w dniu 30 marca 2006 r. o północy. Biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie podpisany oryginał skargi został złożony dopiero w dniu 3 maja 2006 r., data 20 marca 2006 r. nie może być uwzględniona dla celów zachowania terminów procesowych. W konsekwencji jedyną datą, którą należy uwzględnić dla celów stwierdzenia ewentualnego spóźnionego złożenia skargi jest data 3 maja 2006 r. Jako że data ta jest późniejsza od *dies ad quem*, skargę należy co do zasady uznać za niedopuszczalną.
- 27 Jednakże należy zbadać, czy w niniejszej sprawie wystąpiły nieprzewidywalne okoliczności lub siła wyższa, które pozwoliłyby Sądowi na odstąpienie od terminu na podstawie art. 45 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości, znajdującego zastosowanie w postępowaniu przed Sądem na mocy art. 53 tego statutu.

28 Pojęcia siły wyższej lub nieprzewidywalnych okoliczności w rozumieniu art. 45 statutu Trybunału obejmują, poza obiektywnym elementem dotyczącym nadzwyczajnych i leżących poza sferą zainteresowanego okoliczności, element subiektywny, polegający na obowiązku zabezpieczenia się przez zainteresowanego przed skutkami nadzwyczajnych zdarzeń poprzez przedsięwzięcie odpowiednich środków bez konieczności nadmiernych poświęceń. Zainteresowany powinien zwłaszcza nadzorować starannie przebieg postępowania, a w szczególności wykazać się starannością w celu dochowania przewidzianych terminów (wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie C-195/91 P Bayer przeciwko Komisji, Rec. s. I-5619, pkt 32). Tak więc pojęcie siły wyższej nie stosuje się do sytuacji, w której staranna i przezorna osoba była obiektywnie w stanie nie dopuścić do upływu terminu na złożenie skargi (wyrok Trybunału z dnia 12 lipca 1984 r. w sprawie 209/83 Ferriera Valsabbia przeciwko Komisji, Rec. s. 3089, pkt 22, oraz postanowienie Trybunału z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie C-325/03 P Zuazaga Meabe przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-403, pkt 25). Należy więc zbadać, czy okoliczności przywołane przez skarżącą mogą być uznane za wyjątkowe okoliczności stanowiące przypadek siły wyższej.

29 W niniejszym przypadku przesyłka zawierająca podpisany oryginał skargi została wysłana przez skarżącą w dniu 17 marca 2006 r. Wysyłając oryginał w tym dniu, skarżąca mogła rozsądnie oczekiwać, że dotrze on do Sądu przed upływem terminu zawitego, tym bardziej że z uwagi na wysłanie kopii skargi faksem termin ten został przedłużony do dnia 30 marca 2006 r. Przesyłka ta dotarła do luksemburskich służb pocztowych już w dniu 21 marca 2006 r., o czym świadczy przybity na niej stempel. Przetrzymanie przesyłki przez służby pocztowe przez okres 42 dni (od dnia 21 marca do dnia 3 maja 2006 r.) stanowi oczywiście nadzwyczajną okoliczność leżącą poza sferą skarżącej, która ze swej strony wykazała staranność w celu dochowania przewidzianego terminu. Wysłała bowiem oryginał skargi na długo przed jego upływem i podjęła niezbędne działania w celu przedłużenia go zgodnie z art. 43 § 6 regulaminu Sądu, przesyłając kopię skargi faksem do sekretariatu Sądu. W konsekwencji należy stwierdzić, że złożenie oryginału skargi po upływie terminu nastąpiło w wyniku działania siły wyższej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 2 marca 1967 r. w sprawach połączonych 25/65 i 26/65 Simet i Feram przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 52, in fine).

30 Z powyższego wynika, że skoro na mocy art. 45 akapit drugi statutu Trybunału upływ terminu nie ma wpływu na prawa skarżącej, podniesiony przez Radę zarzut niedopuszczalności należy oddalić.

2. W przedmiocie dochowania wyznaczonego terminu na złożenie repliki

31 Ostateczny termin na złożenie repliki został wyznaczony na dzień 10 października 2006 r. Ponieważ replika dotarła do sekretariatu Sądu w dniu 12 października 2006 r., oznacza to, że została złożona zbyt późno.

32 Oryginał repliki został wysłany pocztą z Brukseli w dniu 6 października 2006 r. Choć wysłany został on tylko na cztery dni przed upływem terminu wyznaczonego na złożenie repliki, skarżąca nie skorzystała z przewidzianej w art. 43 § 6 regulaminu Sądu możliwości wysłania kopii podpisanego oryginału do sekretariatu Sądu faksem lub jakimkolwiek innym technicznym środkiem komunikacji, którym dysponuje Sąd, co mogłoby przedłużyć termin o dodatkowy okres wynoszący do dziesięciu dni.

33 Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, skarżąca nie wykazała staranności oczekiwanej od przeciętnej przezornej strony skarżącej w celu dochowania terminu. Przeciwnie, zwiększyła ona ryzyko spóźnionego dotarcia repliki do Sądu, przede wszystkim poprzez niewyciągnięcie wniosków z problemów napotkanych przy składaniu skargi, a ponadto przez zaniechanie wysłania do sekretariatu kopii podpisanego oryginału faksem lub jakimkolwiek innym technicznym środkiem komunikacji, jakim dysponuje Sąd.

34 Tego rodzaju brak staranności wyklucza przyjęcie wystąpienia siły wyższej, a zatem replikę należy odrzucić jako niedopuszczalną

W przedmiocie wniosków o stwierdzenie nieważności

1. Uwagi wstępne

35 Na wstępie należy podnieść, że w ramach swych żądań skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności nie tylko decyzji Rady o odstąpieniu od przetargu, lecz również dokonanej przez Radę pozytywnej oceny propozycji OIB. Sąd zbada wniosek o stwierdzenie nieważności odnoszący się do pozytywnej oceny propozycji OIB po zbadaniu analogicznego wniosku odnoszącego się do decyzji o odstąpieniu od przetargu.

36 Następnie należy podnieść, że na poparcie swych wniosków o stwierdzenie nieważności skarżąca podnosi cztery zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 43 WE, 49 WE i 86 WE, po drugie błędnego zastosowania pkt 4 specyfikacji i naruszenie art. 43 WE i 49 WE oraz art. 89, 97, 98, 100 i 101 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), a także art. 135 i 147 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego (Dz.U. L 357, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”), po trzecie naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz, po czwarte, błędnego zastosowania art. 116 rozporządzenia wykonawczego.

37 Wreszcie należy podnieść, że w ramach każdego z czterech zarzutów skarżąca powołała się na naruszenie zasady przejrzystości i zasady równego traktowania. W konsekwencji Sąd zbada wszystkie argumenty skarżącej dotyczące naruszenia obu tych zasad po zbadaniu czterech podniesionych zarzutów.

2. W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Rady o odstąpieniu od przetargu

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędnego zastosowania art. 116 rozporządzenia wykonawczego

Argumenty stron

38 Jeśli chodzi o uzasadnienie podniesione przez Radę w piśmie z dnia 3 marca 2006 r. (zob. pkt 9 powyżej), zgodnie z którym przepisy traktatu i rozporządzenia finansowego oraz ogólne zasady prawa wspólnotowego nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż Rada nie działała jako instytucja zamawiająca w rozumieniu art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego, to skarżąca nie zgadza się, że ten przepis może być uwzględniony w ramach badania zgodności z prawem „decyzji z dnia 6 stycznia 2006 r.”, skoro nie został on w niej wymieniony.

39 W każdym razie skarżąca kwestionuje możliwość zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego.

- 40 Po pierwsze skarżąca uważa, że wyjątek ten musi być interpretowany zawężająco, co oznacza, iż znajduje on zastosowanie wyłącznie do porozumień pomiędzy departamentami instytucji wspólnotowych. Skarżąca jest zdania, że OIB nie stanowi tego rodzaju departamentu, lecz jak to wynika z motywu 7 decyzji Komisji 2003/523/WE z dnia 6 listopada 2002 r. ustanawiającej Urząd Infrastruktury i Logistyki w Brukseli (Dz.U. 2003, L 183, s. 35) urząd europejski w rozumieniu art. 171 rozporządzenia finansowego. Ponadto w odróżnieniu od innych urzędów europejskich, takich jak Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) lub Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO), OIB nie mógłby działać przy Radzie. Nie jest on bowiem międzyinstytucjonalnym urzędem europejskim w rozumieniu art. 174 rozporządzenia finansowego, ponieważ na mocy art. 6 decyzji 2003/523 jest on zarządzany wyłącznie przez członków wyznaczonych przez Komisję.
- 41 Po drugie, zdaniem skarżącej należy w drodze analogii zastosować orzecznictwo, zgodnie z którym przepisy o zamówieniach publicznych znajdują zastosowanie w przypadku, gdy instytucja zamawiająca, jak na przykład jednostka samorządu terytorialnego, zamierza zawrzeć z innym podmiotem odrębnym od niej formalnie i niezależnym od niej decyzyjnie pisemną umowę o charakterze odpłatnym mającą za przedmiot dostawę towarów. W niniejszym przypadku, biorąc pod uwagę, że OIB nie jest departamentem Rady i że ta ostatnia nie sprawuje nad nim żadnej kontroli, nie można powoływać się na niestosowanie rozporządzenia finansowego ani art. 43 WE i 49 WE.
- 42 Po trzecie, zdaniem skarżącej z motywów 2 i 3 decyzji 2003/523 wynika, że OIB został utworzony jako urząd, którego zadania obejmują zarządzanie ekstermalizacją działań administracji wspólnotowej niemających charakteru zasadniczego. W konsekwencji internalizacja usługi będącej już przedmiotem postępowania przetargowego jest sprzeczna z tym zadaniami.
- 43 Rada kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

- 44 Należy podnieść, że zgodnie z art. 88 rozporządzenia finansowego „zamówienia publiczne są umowami o charakterze odpłatnym zawieranymi na piśmie przez zamawiającego w rozumieniu art. 104 i 167 [tego rozporządzenia], w celu uzyskania, po dokonaniu [zapłaty] w całości lub części z budżetu, ruchomości lub nieruchomości, realizacji robót lub świadczenia usług”.
- 45 W celu uznania ją za zamówienie publiczne umowa musi być zawarta przez „instytucję zamawiającą”. Zgodnie z art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego „departamenty instytucji wspólnotowych uważane są za instytucje zamawiające, chyba że zawierają między sobą porozumienia administracyjne, które mają na celu wykonanie usług, dostawę produktów lub wykonanie robót”.
- 46 Z obu przywołanych przepisów wynika, że świadczenie usług wykluczone jest z zakresu zastosowania reguł dotyczących zamówień publicznych, jeżeli jest przedmiotem porozumienia administracyjnego zawartego pomiędzy departamentami instytucji wspólnotowych.
- 47 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, OIB jest departamentem instytucji wspólnotowych w rozumieniu art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego. Zgodnie bowiem z motywem 4 decyzji 2003/523 „rodzaj wybranego urzędu [dla OIB] składa się z jednostek administracyjnych mających na celu wspieranie działań innych departamentów Komisji i/lub potencjalnie innych instytucji Wspólnoty”. Wymieniając pośród beneficjentów wsparcia ze strony OIB „inne departamenty Komisji”, Komisja w motywie tym wskazuje — w sposób dorozumiany, lecz niewątpliwy — że OIB jest również jednym z jej departamentów.

48 Wynika stąd, że Rada nie była zobowiązana do przestrzegania zasad znajdujących zastosowanie do zamówień publicznych, decydując się skorzystać z usług OIB. Wniosku tego nie są w stanie podważyć pozostałe argumenty skarżącej.

49 Przede wszystkim jeśli chodzi o argumenty skarżącej, zgodnie z którymi OIB jest, po pierwsze, przyporządkowany Komisji, a nie Radzie, a po drugie zarządzany wyłącznie przez członków wskazanych przez Komisję, to należy podnieść, że argumenty te są bezskuteczne. Po pierwsze bowiem wyjątek przewidziany w art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego dotyczy porozumień administracyjnych pomiędzy departamentami instytucji wspólnotowych, niezależnie od tego czy departamenty te należą do tej samej instytucji. Po drugie przyporządkowanie OIB dyrekcji generalnej (DG) kadr i administracji Komisji nie wyklucza, że ma on charakter międzyinstytucyjny, co też jasno wynika z motywów 4 i 6 oraz z art. 2 ust. 4 decyzji 2003/523. Po trzecie w odniesieniu do art. 6 ust. 1 lit. g) decyzji 2003/523 należy podnieść, że przepis ten wyraźnie przewiduje, iż komitet zarządzający OIB obejmuje również przedstawiciela innej instytucji. Ten ostatni wniosek nie tylko przeczy twierdzeniu skarżącej, że OIB jest zarządzany wyłącznie przez członków wyznaczonych przez Komisję, lecz także podkreśla jego międzyinstytucjonalny charakter.

50 Z tych samych względów należy odrzucić jako bezskuteczne argumenty skarżącej, zgodnie z którymi OIB jest podmiotem odrębnym od Rady formalnie i niezależnym od niej decyzyjnie. Odrębność i niezależność OIB wobec Rady jest wykluczona przez art. 281 WE. Biorąc bowiem pod uwagę, że zgodnie z tym przepisem we wspólnotowym systemie instytucjonalnym jedynie Wspólnota Europejska jako taka posiada osobowość prawną, zarówno Rada, jak i OIB są częścią tej samej osoby prawnej. W konsekwencji OIB nie można uznawać za podmiot odrębny i samodzielny wobec Rady.

- 51 Jeśli chodzi o twierdzenie skarżącej, że art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego nie można uwzględnić w ramach badania zgodności z prawem „decyzji z dnia 16 stycznia 2006 r.”, gdyż brak w niej jakiegokolwiek wzmianki o tym przepisie, to należy podnieść, iż pismem z dnia 16 stycznia 2006 r. Rada poinformowała skarżącą o swej decyzji o odstąpieniu od przetargu z uwagi na podjętą wcześniej decyzję o skorzystaniu z usług OIB. W odniesieniu do decyzji o odstąpieniu od przetargu należy stwierdzić, że oba przepisy, na których została ona oparta, to znaczy art. 101 rozporządzenia finansowego oraz pkt 4 specyfikacji przetargowej, zostały przez Radę prawidłowo przywołane w powyższym piśmie. Natomiast jeśli chodzi o decyzję o skorzystaniu z usług OIB, to z pkt 44–48 powyżej wynika, że stanowi ona akt nienależący do procedury przetargowej i niedotyczący skarżącej. Wynika z tego, że brak wzmianki o art. 116 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego nie jest istotny dla badania zgodności z prawem decyzji o odstąpieniu od przetargu, a zatem omawiany argument należy odrzucić jako bezskuteczny.
- 52 Wreszcie w odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym internalizacja pełnego zarządzania przedszkolem przez OIB jest sprzeczna z jego zadaniami polegającymi na zarządzaniu eksternalizacją działań administracji wspólnotowej niemających zasadniczego charakteru, należy podnieść, że decyzja 2003/523 nie zobowiązuje OIB do systematycznego stosowania procedur przetargowych przy wykonywaniu swych zadań. Mimo że na mocy art. 16 tej decyzji jest on rzeczywiście uprawniony do stosowania tego rodzaju procedur, to jednak żaden przepis nie zakazuje mu realizacji powierzonych mu zadań własnymi środkami. Wobec braku formalnego zakazu OIB może więc decydować, czy w konkretnych przypadkach należy zastosować procedurę przetargową.
- 53 Z powyższego wynika, że zawarte przez Radę i OIB porozumienie dotyczące pełnego zarządzania żłobkiem stanowi porozumienie administracyjne mające na celu świadczenie usług zawarte pomiędzy dwoma departamentami instytucji wspólnotowych, do którego nie mają zastosowania przepisy dotyczące zamówień publicznych.

54 Należy zatem oddalić czwarty zarzut w całości jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia „obowiązku uzasadnienia”

Argumenty stron

55 Skarżąca nie zgadza się, że liczne korzyści podane przez Radę w jej piśmie z dnia 16 stycznia 2006 r. mogą uzasadniać decyzję o skorzystaniu z usług OIB, nawet przy uwzględnieniu wyjaśnień przedstawionych w piśmie z dnia 3 marca 2006 r. Zatem zdaniem skarżącej, podając wyjaśnienia dotyczące korzyści związanych z warunkami umownymi gwarantowanymi pracownikom, oszczędnościami skali i optymalizacją dostępnych środków, Rada naruszyła „obowiązek uzasadnienia”.

56 Rada kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

57 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca w ramach niniejszego zarzutu myli naruszenie obowiązku uzasadnienia i oczywisty błąd w ocenie. Mimo że tytuł omawianego zarzutu

wskazuje na naruszenie obowiązku uzasadnienia, to przytoczone argumenty dotyczą raczej rzekomych błędów popełnionych przez Radę przy ocenie korzyści wynikających z decyzji o skorzystaniu z usług OIB.

58 Jednak należy podnieść, że chodzi tu o dwa odrębne zarzuty, które mogą być zgłoszone w ramach wniosku o stwierdzenie nieważności. Pierwszy z nich, dotyczący braku lub niewystarczającego uzasadnienia, należy do zakresu naruszenia istotnych wymogów formalnych w rozumieniu art. 253 WE i stanowi bezwzględną przyczynę nieważności, która musi być uwzględniona przez sąd wspólnotowy z urzędu (zob. wyrok Trybunału z dnia 20 lutego 1997 r. w sprawie C-166/95 P Komisja przeciwko Daffix, Rec. s. I-983, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo). Natomiast drugi z nich, dotyczący materialnej zgodności z prawem spornej decyzji, może być badany przez sąd wspólnotowy jedynie w razie podniesienia go przez skarżącą.

59 W konsekwencji należy orzec w przedmiocie argumentów podniesionych w ramach trzeciego zarzutu, badając na wstępie te spośród nich, które dotyczą naruszenia obowiązku uzasadnienia, a następnie te, które dotyczą oczywistych błędów w ocenie.

60 W odniesieniu do ewentualnego naruszenia obowiązku uzasadnienia należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jego wykonanie zależy od charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został przyjęty. Uzasadnienie powinno w sposób jasny i niedwuznaczny przedstawiać rozumowanie instytucji, tak aby z jednej strony umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z uzasadnieniem przyjętego środka w celu obrony ich praw i ustalenia, czy decyzja jest zasadna, a z drugiej strony aby sąd wspólnotowy mógł przeprowadzić kontrolę jego zgodności z prawem (wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-350/88 Delacre i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-395, pkt 15 i 16, oraz wyroki Sądu: z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-217/01 Forum des migrants przeciwko Komisji, Rec. s. II-1563, pkt 68, oraz z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie T-195/05 Deloitte Business Advisory przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-871, pkt 45).

61 W niniejszym przypadku pismo z dnia 16 stycznia 2006 r. wyraźnie mówi, że decyzja o odstąpieniu od przetargu jest uzasadniona pozytywną oceną propozycji złożonej przez OIB Radzie. W piśmie tym sekretariat generalny Rady informuje więc skarżącą, że w wyniku decyzji o powierzeniu zarządzania omawianymi usługami OIB na podstawie propozycji złożonej przez ten Urząd, nie ma już potrzeby prowadzenia procedury przetargowej. Wynika z tego, że pismo z dnia 16 stycznia 2006 r. wyraźnie i jednoznacznie ujawnia rozumowanie Rady, pozwalając tym samym, po pierwsze, na poznanie przez skarżącą motywów przyjętego rozwiązania w celu umożliwienia jej obrony swych praw i sprawdzenia, czy decyzja jest uzasadniona, a po drugie na dokonanie przez Trybunał kontroli jej zgodności z prawem. Dlatego też w ramach decyzji o odstąpieniu od przetargu Rada nie naruszyła obowiązku uzasadnienia.

62 Jeśli chodzi o ewentualne oczywiste błędy w ocenie, to należy przypomnieć, że instytucji stosującej procedurę przetargową przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania w zakresie okoliczności, jakie uwzględnić w celu podjęcia decyzji o udzieleniu zamówienia, oraz że kontrola Sądu powinna ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych i odpowiedniego uzasadnienia oraz prawidłowości ustaleń faktycznych i braku oczywistych błędów w ocenie (zob. wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie T-250/05 Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym zakresie skarżąca nie przedstawiła dowodów mogących pozwolić na stwierdzenie, że decyzja o odstąpieniu od przetargu była dotknięta oczywistym błędem w ocenie. Co do decyzji o skorzystaniu z usług OIB, a w szczególności przywoływanych korzyści, jakie z niej wynikają, należy podnieść, że chociaż Rada jest rzeczywiście zobowiązana do uzasadniania swoich decyzji przed władzą polityczną i wewnętrznymi organami kontroli, to nie ma ona obowiązku wykazywania uczestnikowi procedury przetargowej korzyści wynikających z decyzji o zapewnieniu usług własnymi środkami. Wybór taki ma bowiem charakter polityczny i w konsekwencji objęty jest zakresem swobodnego uznania Rady. Dlatego też zadaniem Sądu nie jest badanie w ramach niniejszej skargi ekonomicznego i instytucjonalnego uzasadnienia decyzji o skorzystaniu z usług OIB.

63 Należy więc oddalić niniejszy zarzut jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia traktatu, rozporządzenia finansowego i rozporządzenia wykonawczego oraz specyfikacji przetargowej

Argumenty stron

⁶⁴ Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że pkt 4 specyfikacji przetargowej może stanowić podstawę prawną odstąpienia od przetargu, tylko jeżeli odstąpienie ma na celu wszczęcie nowej procedury. W konsekwencji zdaniem skarżącej odwołanie się przez Radę w decyzji o odstąpieniu od przetargu do pkt 4 specyfikacji jest niespójne i stanowi sprzeczność, a także narusza przepisy prawa.

⁶⁵ Po drugie, zdaniem skarżącej odwołanie się przez Radę do art. 101 rozporządzenia finansowego w decyzji o odstąpieniu od przetargu również nie jest właściwe, biorąc pod uwagę, że przepis ten przewiduje obowiązek uzasadnienia tego rodzaju decyzji. W tym zakresie uzasadnieniem było wybranie usług OIB. Tymczasem skoro OIB nie brał udziału tak jak inni w przetargu i złożył swą ofertę po terminie, wybór ten nie stanowił odstąpienia od przetargu. W konsekwencji chodzi tu o błędne zastosowanie art. 101 rozporządzenia finansowego, również z naruszeniem art. 89, 97, 98 i 100 rozporządzenia finansowego oraz art. 135 i 147 rozporządzenia wykonawczego.

⁶⁶ Po trzecie, skarżąca twierdzi, że chociaż Rada dokonała pewnej analizy porównawczej, z jednej strony, propozycji OIB, a z drugiej strony propozycji skarżącej i innych uczestników przetargu, to nie zażądała udziału OIB w procedurze przetargowej. W konsekwencji procedura wybrana przez Radę narusza również zasady równego traktowania i przejrzystości, a także art. 43 WE i 49 WE.

67 Rada kwestionuje argumenty skarżącej.

— Ocena Sądu

68 Po pierwsze, jeśli chodzi o pkt 4 specyfikacji, to należy podnieść, że przepis ten ma następujące brzmienie:

„Sekretariat może zdecydować według własnego uznania i bez obowiązku uzasadniania swej decyzji:

- a) o nieudzieleniu zamówienia, na które został otwarty przetarg i o ponownym wszczęciu procedury;

[...]

W żadnym z powyższych przypadków oferent nie może domagać się jakiegokolwiek odszkodowania, niezależnie od tego czy jego oferta została przyjęta, czy odrzucona”.

69 O ile interpretacja językowa pkt 4 lit. a) specyfikacji pozwalałaby ewentualnie na stwierdzenie istnienia związku pomiędzy decyzją Rady o nieudzieleniu zamówienia a decyzją o ponownym wszczęciu procedury przetargowej, to jednak przepis ten winien być interpretowany w świetle art. 101 rozporządzenia finansowego. Jednak mimo że pkt 4 lit. a) specyfikacji przewiduje jedynie możliwość wszczęcia przez Radę nowej procedury przetargowej po podjęciu decyzji o nieudzieleniu zamówienia w ramach pierwszej procedury, to alternatywna możliwość polegająca na nieudzieleniu zamówienia w ogóle jest przewidziana wyraźnie w art. 101 rozporządzenia finansowego. Ten ostatni przepis przewiduje bowiem, że „zamawiający przed podpisaniem umowy może zrezygnować z zamówienia lub unieważnić procedurę udzielenia zamówienia”. Zatem z pkt 4 lit. a) specyfikacji Sąd nie jest w stanie wywnioskować, że Rada nie ma możliwości odstąpienia od przetargu.

70 Prawdą jest, że art. 101 rozporządzenia finansowego, w odróżnieniu od pkt 4 lit. a) specyfikacji, wyraźnie zobowiązuje zamawiającego do uzasadnienia decyzji o odstąpieniu od przetargu. Jednakże w ramach badania trzeciego zarzutu wykazane zostało, że w niniejszej sprawie Rada należycie uzasadniła swą decyzję w tym przedmiocie. Wynika stąd, że decyzja o odstąpieniu od przetargu spełnia warunki określone w art. 101 rozporządzenia finansowego.

71 Po drugie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego rzekomego naruszenia art. 43 WE i 49 WE, art. 89, 97, 98 i 100 rozporządzenia finansowego oraz art. 135 i 147 rozporządzenia wykonawczego należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału, znajdującego zastosowanie w stosunku do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu i zgodnie z art. 44 ust. 1 lit. c) regulaminu, skarga powinna określać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Zgodnie z orzecznictwem treść skargi powinna być na tyle jasna i szczegółowa, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi pozwolić na wydanie orzeczenia nawet bez żadnych dodatkowych informacji, jeżeli zajdzie taka potrzeba (wyroki Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-961, pkt 106, oraz z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-113/96 Dubois et Fils przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-125, pkt 29). Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca ogranicza się do powołania się na naruszenie

przywołanych przepisów, nie podając żadnej argumentacji na poparcie swego twierdzenia. W konsekwencji w świetle przytoczonych wyżej zasad twierdzenie skarżącej należy odrzucić jako niedopuszczalne.

- 72 W każdym razie w ramach badania czwartego zarzutu wykazane zostało już, że decyzja o powierzeniu świadczeniu spornych usług OIB poza procedurą przetargową była w istocie zgodna z prawem, gdyż świadczenie tych usług przez OIB na rzecz Rady nie jest objęte zakresem zastosowania regulacji dotyczących zamówień publicznych. Wobec tego nie mogło dojść do naruszenia przywołanych przepisów.
- 73 Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut należy odrzucić w części jako niedopuszczalny, a w pozostałej części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 43 WE, 49 WE i 86 WE

Argumenty stron

- 74 Skarżąca uważa, że wybierając zastosowanie procedury przetargowej, Rada zdecydowała o powierzeniu świadczenia spornych usług w ściśle określonych ramach i winna

przyjąć rolę gwaranta poszanowania zasad traktatowych, rozporządzenia finansowego i art. 43 WE i 49 WE. W tych okolicznościach decyzja o powierzeniu tych usług OIB poza procedurą przetargową nie jest zgodna z art. 43 WE i 49 WE.

75 Skarżąca powołuje się również na art. 86 WE, który nie przewiduje żadnego odstępstwa od postanowień traktatu w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych państw członkowskich, oraz podkreśla, że zasada ta obowiązuje a fortiori w odniesieniu do instytucji wspólnotowych.

76 W konsekwencji decyzja o powierzeniu usług OIB bez żadnego ogłoszenia lub bez konfrontacji z konkurencją jest sprzeczna z przywołanymi zasadami prawa wspólnotowego, co uzasadnia stwierdzenie jej nieważności.

77 Rada kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

78 Przed wszystkim jeśli chodzi o argument dotyczący zarzucanego naruszenia art. 86 WE, należy podnieść, że z art. 2 i 3 decyzji 2003/523 wynika, iż OIB jest urzędem mającym za zadanie zaspokajanie ściśle wewnętrznych potrzeb Wspólnoty bez jakiegokolwiek komercyjnego celu, przez co nie może być traktowany jako przedsiębiorstwo publiczne w rozumieniu art. 86 WE. W konsekwencji wykluczone jest jakiegokolwiek naruszenie art. 86 WE, a argument skarżącej należy oddalić jako bezzasadny.

79 W odniesieniu do innych argumentów podnoszonych przez skarżącą w ramach niniejszego zarzutu, a w szczególności do argumentów dotyczących naruszenia art. 43 WE i 49 WE, należy podnieść, że skarżąca ponownie ogranicza się jedynie do twierdzenia o naruszeniu tych przepisów bez podawania jakiegokolwiek argumentacji na poparcie tej tezy. W świetle zasad przypomnianych w pkt 71 powyżej argumenty te należy więc odrzucić jako niedopuszczalne.

80 W konsekwencji pierwszy zarzut należy częściowo oddalić jako bezzasadny, a w pozostałej części odrzucić jako niedopuszczalny.

— W przedmiocie argumentów dotyczących naruszenia zasady równego traktowania

81 Zdaniem skarżącej dokonana przez Radę ocena propozycji złożonej przez OIB poza procedurą przetargową narusza zasadę równego traktowania.

82 W tej kwestii należy przypomnieć, że ogólna zasada równości jest jedną z podstawowych zasad prawa wspólnotowego. Zasada ta zakazuje odmiennego traktowania identycznych sytuacji lub identycznego traktowania odmiennych sytuacji, chyba że tego rodzaju traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok Trybunału z dnia 9 września 2004 r. w sprawie C-304/01 Hiszpania przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7655, pkt 31).

83 Biorąc pod uwagę, że — jak to zostało stwierdzone w ramach badania czwartego zarzutu — OIB jest departamentem instytucji wspólnotowych, sytuacja, w jakiej się on znajduje, nie jest w żaden sposób porównywalna do sytuacji, w jakiej znajdują się

uczestnicy procedury przetargowej. W konsekwencji ocena propozycji złożonej przez OIB poza procedurą przetargową nie może naruszać zasady równego traktowania.

⁸⁴ Zatem argumenty skarżącej dotyczące naruszenia zasady równego traktowania należy oddalić jako bezzasadne.

— W przedmiocie argumentów dotyczących naruszenia zasady przejrzystości

⁸⁵ Zdaniem skarżącej Rada naruszyła zasadę przejrzystości, powierzając świadczenie spornych usług OIB poza procedurą przetargową.

⁸⁶ Jeśli chodzi o naruszenie tej zasady, to należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem w dziedzinie zamówień publicznych instytucja zamawiająca musi na każdym etapie procedury przetargowej przestrzegać nie tylko zasady równego traktowania oferentów, lecz również zasady przejrzystości (wyrok Trybunału z dnia 25 kwietnia 1996 r. w sprawie C-87/94 Komisja przeciwko Belgii, Rec. s. I-2043, pkt 54, oraz wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie T-203/96 Embassy Limousines & Services przeciwko Parlamentowi, Rec. s. II-4239, pkt 85).

- 87 Zasada przejrzystości oznacza zobowiązanie instytucji zamawiającej do podawania do publicznej wiadomości wszelkich szczegółowych informacji dotyczących całego przebiegu procedury (zob. podobnie ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Embassy Limousines & Services przeciwko Parlamentowi, pkt 85).
- 88 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że przed otrzymaniem pisma z dnia 16 stycznia 2006 r. skarżąca nie była informowana na bieżąco o rozmowach rozpoczętych pomiędzy Radą a OIB, które doprowadziły do podjęcia przez Radę decyzji o powierzeniu zarządzania żłobkiem OIB. Zgodnie z informacjami zawartymi w piśmie z dnia 16 stycznia 2006 r. rozmowy te rozpoczęły się w drugim semestrze 2005 r. przedstawieniem przez OIB swej propozycji.
- 89 Jednakże z orzecznictwa wynika, że ciążące na instytucji zamawiającej wymogi upubliczniania informacji w ramach obowiązku zachowania przejrzystości to po pierwsze wymóg zapewnienia, by wszyscy oferenci mieli równe szanse (zob. podobnie ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Belgii, pkt 54 i 55), a po drugie wymóg ochrony uzasadnionych oczekiwań oferentów, którzy zostali zachęcani do dokonania zawczasu nieodwracalnych inwestycji (zob. podobnie ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Embassy Limousines & Services przeciwko Parlamentowi, pkt 85 i 86).
- 90 W niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała, że jeden z tych dwóch wymogów nie został spełniony. Po pierwsze bowiem skoro żaden oferent nie był informowany o korespondencji pomiędzy Radą a OIB, to brak informacji nie mógł sprawiać, że szanse skarżącej i innych oferentów były nierówne. Po drugie skarżąca nie wykazała ani nawet nie twierdziła, że została zachęcona do dokonania inwestycji przekraczających ryzyko typowe dla udziału w procedurze przetargowej.

- 91 W konsekwencji argumenty skarżącej dotyczące naruszenia zasady przejrzystości należy oddalić jako bezzasadne.

3. *W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności pozytywnej oceny propozycji OIB*

- 92 Jeśli chodzi o stwierdzenie nieważności dokonanej przez Radę pozytywnej oceny propozycji OIB, to należy podnieść, że tego rodzaju wniosku nie można uznać za dopuszczalny.

- 93 Pozytywna ocena propozycji OIB, poprzedzająca decyzję o powierzeniu temu urzędowi świadczenia spornych usług, jest aktem wewnętrznym, leżącym poza zakresem procedury przetargowej, gdyż jak to zostało wykazane w pkt 44–48 powyżej, Rada nie ma obowiązku przestrzegania regulacji obowiązujących w dziedzinie zamówień publicznych, w przypadku gdy decyduje się skorzystać z usług OIB.

- 94 Pozytywna ocena, jako wewnętrzny akt leżący poza zakresem procedury przetargowej, nie może wywoływać wiążących skutków prawnych mogących wpływać na interesy skarżącej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną. W konsekwencji ocena ta nie stanowi aktu, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE (zob. wyrok Sądu z dnia 18 grudnia 1992 r. w sprawach połączonych od T-10/92 do T-12/92 i T-15/92 Cimenteries CBR i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2667, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo), w wyniku czego analizowany wniosek o stwierdzenie nieważności należy oddalić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie wniosku o odszkodowanie

Argumenty stron

- 95 Skarżąca wnosi o naprawienie szkody, którą jej zdaniem poniosła w wyniku działania Rady, a której wysokość winien ustalić Sąd na zasadach słuszności.
- 96 Rada kwestionuje zasadność tego żądania.

Ocena Sądu

- 97 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty z tytułu bezprawnego postępowania jej organów w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE uzależnione jest od jednoczesnego spełnienia przesłanek, którymi są: bezprawność postępowania instytucji, wystąpienie rzeczywistej szkody i istnienie związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym zachowaniem a powołaną szkodą (wyrok Trybunału z dnia 29 września 1982 r. w sprawie 26/81 Oleifici Mediterranei przeciwko EWG, Rec. s. 3057, pkt 16, wyrok Sądu z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie T-175/94 International Procurement Services przeciwko Komisji, Rec. s. II-729, pkt 44, oraz postanowienie Sądu z dnia 8 września 2006 r. w sprawie T-92/06 Lademporiki i Parousis & Sia przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 10).

- 98 Ponadto, jak to zostało przypomniane w pkt 71 powyżej, skarga powinna być na tyle jasna i szczegółowa, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi pozwolić na wydanie orzeczenia.
- 99 W tym zakresie z orzecznictwa wynika, że w ramach skargi o naprawienie szkody wnioski mający na celu uzyskanie niesprecyzowanego odszkodowania nie jest dostatecznie szczegółowy i w konsekwencji musi być uznany za niedopuszczalny (wyrok Trybunału z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schöppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975, pkt 9, oraz wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-79/96, T-260/97 i T-117/98 Camar i Tico przeciwko Komisji i Radzie, Rec. s. II-2193, pkt 181).
- 100 Jednakże Sąd przyznał, że w szczególnych okolicznościach nie jest niezbędne sprecyzowanie w skardze dokładnego zakresu szkody i wskazanie kwoty żądanego odszkodowania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1990 r. w sprawie T-64/89 Automec przeciwko Komisji, Rec. s. II-367, pkt 76, oraz postanowienie Sądu z dnia 5 lutego 2007 r. w sprawie T-91/05 Sinara Handel przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-245, pkt 110). W tym przedmiocie orzeczono również, że skarżący musi wykazać lub przynajmniej przywołać w swej skardze istnienie takich okoliczności (postanowienie Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-262/97 Goldstein przeciwko Komisji, Rec. str. II-2175, pkt 25).
- 101 W niniejszej sprawie skarżąca wnosi do Sądu o „ustalenie szkody na zasadzie słuszności”. Należy również stwierdzić, że skarżąca nie tylko nie podała w skardze kwoty, jaka jej zdaniem odpowiada poniesionej szkodzie, lecz również nie podała żadnej okoliczności faktycznej, która pozwoliłaby na oszacowanie jej zakresu. Skarżąca ograniczyła się do abstrakcyjnych i ogólnych twierdzeń o poniesionej szkodzie, nie podając jednak żadnych wyjaśnień jej dotyczących. Co więcej, należy zauważyć, że skarżąca nie ujawnia żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby brak możliwości podania przez nią nawet przybliżonego szacunku poniesionej rzekomo szkody.

- 102 Obowiązek sprecyzowania w skardze dokładnego zakresu szkody ma tym bardziej zastosowanie w niniejszej sprawie, że jak wynika z art. 101 rozporządzenia finansowego oraz z pkt 4 lit. a) in fine specyfikacji przetargowej (zob. pkt 68 powyżej), instytucja zamawiająca nie jest zobowiązana do naprawienia jakiejkolwiek szkody poniesionej przez oferentów uczestniczących w postępowaniu przetargowym, które zostało unieważnione. Wynika z tego, że co do zasady obciążenia i koszty poniesione przez oferenta z tytułu uczestnictwa w procedurze przetargowej nie mogą stanowić szkody podlegającej naprawieniu w drodze przyznania odszkodowania (wyroki Sądu z dnia 29 października 1998 r. w sprawie T-13/96 TEAM przeciwko Komisji, Rec. s. II-4073, pkt 71, oraz ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Embassy Limousines & Services przeciwko Parlamentowi, pkt 97).
- 103 Zatem w świetle art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału, znajdującego zastosowanie w postępowaniu przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu i na mocy art. 44 § 1 lit. c) regulaminu, wniosek o odszkodowanie należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie wniosku o zawieszenie wykonania umowy zawartej między Radą a OIB

- 104 Wśród żądań zgłoszonych przez skarżącą znajduje się wniosek o „zawieszenie wykonania umowy z OIB”.
- 105 Należy podnieść, że z formalnego punktu widzenia wniosek ten nie został zgłoszony, zgodnie z wymogiem art. 104 § 3 regulaminu, w odrębnym piśmie procesowym. Zawarty został wyłącznie wśród żądań przedstawionych w tym samym piśmie, które zawiera skargę główną, a zatem musi zostać odrzucony jako niedopuszczalny (zob. wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, od T-600/97 do 607/97, T-1/98, od T-3/98 do T-6/98 i T-23/98 Alzetta i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2319, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

106 Należy zatem odrzucić niniejszy wniosek jako niedopuszczalny.

W przedmiocie wniosku o przeprowadzenie środków dowodowych

Argumenty stron

107 Skarżąca wnosi, aby Sąd wezwał Radę do przedłożenia następujących dokumentów tytułem środków dowodowych:

— umowę zawartą pomiędzy Radą a OIB;

— wszelkich dokumentów dotyczących decyzji Rady o powierzeniu świadczenia spornych usług OIB, w szczególności pisma sprzed dnia 1 sierpnia 2005 r., w którym Rada zwróciła się do OIB o przedstawienie oferty świadczenia tych usług.

108 Rada kwestionuje przydatność tych dokumentów dla niniejszej sprawy.

Ocena Sądu

- 109 Na wstępie należy podnieść, że w świetle utrwalonego orzecznictwa ocena przydatności środków dowodowych dla celów rozstrzygnięcia sporu należy do Sądu (wyroki Sądu: z dnia 16 maja 2001 r. w sprawie T-68/99 Toditec przeciwko Komisji, Rec. str. II-1443, pkt 40, oraz z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 CAS przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-289, pkt 323).
- 110 Jeśli chodzi o żądanie przedłożenia powyższych dokumentów, to należy stwierdzić, że byłoby ono uzasadnione tylko w przypadku, gdyby przyjąć, iż w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy dotyczące zamówień publicznych. Skoro analiza żądań stwierdzenia nieważności doprowadziła do wniosku przeciwnego, to przedłożenie tych dokumentów nie ma już znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu.
- 111 W świetle tych rozważań niniejszy wniosek o przeprowadzenie środków dowodowych należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 112 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania zgodnie z żądaniem Rady.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Centro Studi Antonio Manieri Srl pokrywa swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 stycznia 2009 r.

Podpisy